

Jouw onweerstaanbare charmes

Jennifer Probst bij Boekeriej:

Getrouwd met een miljonair-serie:

Het huwelijkscontract

De huwelijksval

De huwelijkskans

De huwelijksdeal

Ik geef me over

Op zoek naar de ware-serie:

Op zoek naar jou

Op zoek naar het onmogelijke

Op zoek naar geluk

Op zoek naar altijd

Op zoek naar een wonder

Op zoek naar liefde (e-only)

Onvoorwaardelijk-serie:

Overal en altijd

Wanneer je maar wilt

Alles of niets

Jouw onweerstaanbare charmes

www.boekeriej.nl

Jennifer Probst

*Jouw onweerstaanbare
charmes*

Hij wil haar terug. Zij wil wraak.

ISBN 978-90-225-8629-7
ISBN 978-94-023 1259-1 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The charm of you*
Vertaling: Ella Vermeulen
Omslagontwerp: BAQUP
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Jennifer Probst
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de oprichters van de Ladies Who Write: Marina Adair, Sawyer Bennett, Emma Chase, Melissa Foster, Kristen Proby en Jill Shalvis. Bedankt voor al jullie liefde en steun. Ik heb intens genoten van elk moment van deze gezamenlijke reis!

En voor alle lezers die moeite hebben om in zichzelf te geloven, die moeite hebben om hun dromen waar te maken, die stilletjes snakken naar meer: niet opgeven. De wereld heeft jullie nodig. De wereld wacht op jullie.

‘Maar het meest haat ik de manier waarop ik je niet haat. Het komt er zelfs niet in de buurt, zelfs niet een beetje, helemaal niet.’

10 Things I Hate About You

‘Ik loop helemaal niet weg.’
‘Bullshit.’

How To Lose A Guy In Ten Days

‘Ik moet je wat vertellen.’

Over haar gladde, espressobruine bureau heen keek Presley Cabot vragend naar haar vriendin en vroeg zich af waarom ze opeens het gevoel had zich op het hoogste punt van een achtbaan te bevinden, klaar om bij het minste of geringste in ongewisse diepten te storten. ‘Zeg me alsjeblieft dat je niet ziek bent of dat er iemand dood is.’

Trinity liet zich in de fauteuil aan de andere kant van het bureau vallen en kreunde. Haar lange lijf zat min of meer dubbelgevouwen in de rode designstoel, die weliswaar buitengewoon hip was, maar ook aan de kleine kant. Het leek haar niet te deren, ze drapeerde een in leer gehuld been over een van de armleuningen en wipte non-stop met haar voet, waaraan een zwarte wedge met vele bandjes mee wiebelde. Op haar strakke felroze T-shirt stond met grote letters BEND THE KNEE uit *Game of Thrones*. ‘Nee, mens, zo erg is het nu ook weer niet. Waarom ben je toch altijd zo’n dramaqueen?’

‘Moet je horen wie het zegt. Waarom draag je in vredesnaam leer op een warme dag als vandaag?’

Haar vriendin antwoordde met een elegant schouderophalen. ‘Ik voel me zo behoeftig dat het ronduit sneu is, dus ik had iets nodig als oppeppertje. En ik ben helemaal geen dramaqueen, ik geef me gewoon met hart en ziel over aan het leven.’

Presley probeerde niet te grinniken. Zodra Trinity ergens binnenkwam, krijste haar hele aura dat ze bepaald niet onderhoudsvrij was. Ze zou eigenlijk een waarschuwingsbordje moeten dragen: **BENADEREN OP EIGEN RISICO**. Onder al haar beeldschone branie zat echter een klein hartje, zodat Presley uit pure beschermingsdrift nogal kritisch was over de mannen die haar vriendin in haar leven toeliet. ‘Ik hou ook best van het leven, maar ik heb geen zin om tijd te verspillen, daarom kom ik altijd meteen ter zake,’ zei ze. ‘Een pleister moet je er in één keer af trekken, niet van dat softe gedoe van millimeter na millimeter, in de hoop dat het minder pijn zal doen. Mij hou je niet voor de gek.’

‘Nolan Banks is terug.’

En van het ene moment op het andere wou Presley dat ze zichzelf enigszins had schrap gezet voor de explosie die ze vanbinnen voelde.

Zijn naam brandde in haar hoofd als een vers gezette tattoo en trok een beerput aan herinneringen open die ze diep weggestopt had, met de bedoeling ze nooit meer tevoorschijn te halen. Haar lijf vertoonde alle tekenen

van kortsluiting, alsof een doorgeknipte kabel het op eens onmogelijk maakte normaal te functioneren. Beelden drongen zich op, zijn lachende blauwe ogen die haar gevangen konden houden met alleen een blik. De scheve, charmante lach. De harde, gladde spieren, de blokjesbuik. De geur van zijn huid – frisgewassen katoen in combinatie met een mengeling van zon en zee. De jaren vervlogen en opeens was ze weer die onzekere student met overgewicht die niemand ooit zag staan.

Tot Nolan haar op een avond had aangesproken.

Dus was ze met hem naar bed geweest.

En daar was ze bijna aan kapotgegaan.

‘O, o, die blik bevalt me helemaal niet,’ zei Trinity met bezorgdheid in haar chocoladebruine ogen. Haar voet wipte nog wat sneller. ‘Blijven ademen, meid. Even een paar keer diep ademhalen, nu.’

‘Waarom wist ik dit niet? Waarom heeft niemand iets gezegd?’ Als kogels vuurde ze haar vragen af terwijl de gedachten door haar hoofd tolden. ‘Waarom heeft Aubrey dit geheimgehouden en waarom heeft Libby dat toegestaan?’ Haar twee beste vriendinnen wisten alles over wat er was voorgevallen tussen Nolan en haar. Presley was ervan uitgegaan dat zij haar wel op de hoogte zouden hebben gebracht.

Trinity hief sierlijk haar hand op, haar Pandora-armbanden rinkelden tegen elkaar aan. ‘Je was in Europa, weet je nog wel? Ik ging je mojo daar echt niet verzieken door je dit te vertellen terwijl je aan de andere kant van

de oceaan zat. Aubrey zat in Charlotte voor een welverdiende vakantie en Libby moest voor een of andere fundraiser naar Chicago. Ik ging ervan uit dat ik het je ook wel kon vertellen zodra je terug was. Het verbaast me dat je het nog niet via het roddelcircuit hebt gehoord, als ik heel eerlijk ben. Het gonst in Port Hudson al weken over de nieuwe eigenaar van die ouwe kroeg. Hoe was het in Italië, trouwens? Heb je schoenen voor me gekocht?’

‘Ja, natuurlijk heb ik schoenen voor je gekocht. Geef me even een momentje om dit nieuws te verwerken, het is niets niks.’

Presley greep de rand van haar bureau om rustiger te worden en dwong zichzelf zuurstof in haar longen te zuigen. Dit was belachelijk. Het was bijna tien jaar geleden dat ze elkaar hadden gezien. Inmiddels was ze echt wel over de vernedering heen. Ze was opgekrabbeld en had wat van haar leven gemaakt. Was vijfenveertig kilo afgevallen. Was een van de rijkste CEO's in Amerika geworden. En had de wereld aan haar voeten liggen. Ze datete met wie ze maar wilde, omdat ze keuze genoeg had.

En toch was het horen van zijn naam genoeg om al haar vrouwelijke onderdelen weer te laten tintelen.

De klootzak.

Trinity knipte met haar vingers, haar felrood gelakte nagels blonken. ‘Goed zo! Woede is prima. Gooi de haat er maar uit zodat je al die emotionele ballast kwijt bent en weer vooruit kunt.’

Kreunend stond Presley op en begon door haar fraaie, modern ingerichte kantoor te ijsberen als een gekooid dier. ‘Verdomme, ik had vorige week al terug moeten zijn, maar ik moest naar een van mijn schrijvers die haar deadline niet heeft gehaald. Ze verschuilt zich ergens in het zuiden omdat ze ’m knijpt voor de reacties op de manier waarop ze uit de school heeft geklapt.’

Verlekkerd likte Trinity langs haar wulpse lippen. ‘Is ze met hem naar bed geweest? Vertel me alles!’

‘Je koopt het boek maar.’

‘Bitch.’

‘Vertel mij liever alles,’ verzocht Presley. ‘Alle smerige details, graag. Waarom is hij terug? Wanneer vertrekt hij weer? Is hij getrouwd? Is hij kaal en dik? Waarom zeg je niets?’

Haar vriendin slaakte een gekwelde zucht, sloeg haar armen over elkaar zodat haar ampele boezem nog meer opbolde en stak van wal. ‘Hij is een maand geleden opgedoken, haalde het TE KOOP-bordje bij de Bucket Hole bar weg en sloeg aan het verbouwen. Hij wil er een pub van maken met een eigen brouwerijtje. Hij wil zich hier vestigen en huurt een van de appartementen vlak bij het centrum. Hij is single en helaas is hij nog altijd een lekker ding.’

Presley hield haar pas in. ‘Hij blijft hier?’ vroeg ze zachtjes. Haar hart kneep samen, leek een slag te missen en schakelde toen door naar een hogere versnelling. ‘Ik moet mijn stad met hem delen?’

‘Feitelijk gezien is Port Hudson niet jouw stad, hoewel je de hele boel vermoedelijk zou kunnen kopen en hem dan eruit zou kunnen schoppen. Wil je dat ik dit plan verder uitwerk?’

‘Nee, want dan weet hij dat ik hem nooit vergeten ben, dat zou te gênant voor woorden zijn. Zijn ego is bovendien waarschijnlijk al opgeblazen genoeg zonder dat ik het ook nog eens ga kietelen met dit soort acties.’

‘Goed punt. Wil je dat ik uitzoek of hij geld nodig heeft? Ik kan dat aan Jack vragen. Die kan hem een goddeloos hoog bedrag lenen tegen een torenhoge rente, het geld vervroegd teruggeisen en als dat niet lukt vervolgens dreigen om zijn knieschijven te breken.’

Presley wreef over haar slapen en probeerde af te wegen of dit een serieuze optie was. ‘Nee, ik wil geen fysiek leed op mijn geweten hebben. Zelfs niet bij hem. Doet Jack dat soort dingen nog steeds?’

‘Hmm, hij komt wel eens van pas, ja.’

‘Goed dat ik het weet. Wacht even... zijn broer Carter is eigenaar van dat café, Quarters. Waarom opent Nolan hier een pub, uitgerekend in dezelfde stad?’

Trinity grijnsde. ‘Omdat ze allebei getikte strebers zijn. Het verhaal gaat dat Nolan zijn financiële carrière op Wall Street heeft opgegeven voor een eigen brouwerij en een gastropub. Beetje exclusieve kaart, zeg maar. Hij noemt het The Bank. Ik heb mensen horen zeggen dat hij al een paar geweldige biertjes heeft. Geef toe, we kunnen hier wel wat goed bier en fatsoenlijke cocktails

gebruiken. Het enige wat al die studenten zich kunnen veroorloven smaakt naar rioolwater.'

Presley grinnikte. 'Wat wij ooit ook hebben gedronken.'

'Zelfs op Boyer University hadden we al meer smaak dan dat.'

'Slow Gin Fizz is opeens een voorbeeld van goede smaak?'

Trinity huiverde. 'Hou maar op. Ik kan nog steeds niet naar een Gin Fizz kijken zonder misselijk te worden. Ik had er nooit tien achter elkaar moeten drinken, destijds.'

Presley tikte met een vinger tegen haar lippen. 'Ik weet wat ik moet doen.'

Gelukkig kende haar vriendin haar lang genoeg om haar hak-op-de-tak-gedachten te kunnen volgen. 'Je wilt proberen hem uit te kopen en hem dan onmiddellijk ontslaan?'

'Nee, al moet ik toegeven dat het een verleidelijk idee is. Wat ik moet doen, is daar naar binnen lopen alsof ik me hem amper kan herinneren. Alsof hij een insect onder mijn Prada's is. Alsof onze nacht samen en zijn wrede gedrag na afloop niets voorstelde. Dat is de enige manier waarop ik alle rotherinneringen uit het verleden het hoofd kan bieden.'

Trinity's blik werd zachter. 'Je hebt hem nooit kunnen vergeten, hè?' vroeg ze vriendelijk. 'Ondanks alles wat hij je heeft geflikt. En ondanks alles wat jij hebt bereikt.'

Emotie kneep haar keel dicht. Ze wilde niets liever dan liegen en zeggen dat ze het allemaal achter zich had gelaten. Dat ze nooit meer een seconde dacht aan de twee jaar waarin ze Nolan Banks geadoreerd had en dat die ene nacht met hem niets betekende. En dat ze het gemak waarmee hij nog eens op haar gebroken hart had gestampt was vergeten. Tenslotte had het bloed, zweet en tranen gekost om de vrouw te worden die ze nu was. Haar hechte kring vriendinnen en de club van Ladies Who Write hadden haar aangemoedigd haar droom achterna te gaan, maar accepteerden haar tegelijkertijd zoals ze was. Presley kon niet ontkennen dat dit een wereld van verschil had gemaakt voor haar.

Tijdens haar eerste jaar aan Boyer University had ze moeilijk contacten kunnen leggen en hoorde ze eigenlijk nergens bij. Bij een creatieve schrijfcursus had ze Libby en Aubrey leren kennen, hun gezamenlijke liefde voor schrijven had onmiddellijk een band geschapen. Al snel waren ze een soort erezussen van elkaar geworden, maar geen van de studentenverenigingen of corporsen op de campus paste bij hen. Daarom besloten ze op een met drank doordrenkte avond na te veel shotjes dan maar hun eigen studentenvereniging op te richten: Ladies Who Write (LWW). Het was een instantsucces geworden. Door de jaren heen was de schrijvende zusterschap gegroeid en na hun afstuderen uitgewaaid over de hele wereld, maar had toch altijd de groepsband in stand weten te houden.

Presley glimlachte bij de herinnering. Ze was opgebloeid toen ze eenmaal vriendinnen had die haar accepteerden en haar namen zoals ze was. Als dat stomme feest haar toch eens bespaard had kunnen blijven.

Diep vanbinnen wist ze dat de wond niet netjes geheeld was. Als ze sliep, dook hij nog altijd op in haar dromen. Dan probeerde hij haar in zijn armen te lokken en hem nog één keer te vertrouwen. In haar dromen deed ze dat ook. In haar dromen was overduidelijk geen sprake van enig gezond verstand.

Omdat de klootzak haar opnieuw in de steek liet.

Misschien bood dit de kans om het hoofdstuk definitief af te sluiten. Hem vergeven zat er niet in en alles vergeten was ook geen optie, maar ze kon het wel achter zich proberen te laten. Voor zichzelf bevestigen dat alle emoties waar ze mee worstelde niet meer dan een kliekje gevoelens was, overgebleven uit de tijd dat ze een hopeloos verliefde, bange, verlegen studente was die er nog niet aan toe was om haar vleugels uit te slaan en de toekomst tegemoet te vliegen.

Misschien was het tijd om te bewijzen dat de Nolan Banks van wie ze dacht te hebben gehouden nooit echt was geweest.

‘Pres?’

Ze schudde haar gedachten van zich af en richtte zich weer op haar vriendin. ‘Meestal kan ik het goed van me afzetten,’ antwoordde ze naar waarheid. ‘Maar soms steekt het verleden de kop op en maakt me dan wijs dat

ik gewoon mazzel heb gehad. Dat ik het niet waard ben. Dat iedereen erachter zal komen dat ik niet de glamoureuze, fabuleuze CEO van LWW Enterprises ben. Maar nog altijd dat dikke, verlegen en onhandige meisje dat iedereen smeekte om toch maar van haar te houden.’

Er viel een stilte: Trinity deisde er niet voor terug om de rauwe emotie in de kamer even uit te laten razen. Toen knikte ze. ‘Ik snap het. Maar je kunt hem niet gaan opzoeken in dat pak.’

Presley keek naar haar outfit, een fraai grijs broekpak van Vera Wang. ‘Wat is hier mis mee? Ik dacht dat dit je goedkeuring kon wegdragen?’

‘Dat is ook zo, maar niet om een man op zijn nummer te zetten. Dat pak is veel te zakelijk. Wat jij nodig hebt, is iets wat aan alle kanten levenslust uitstraalt. Iets waardoor hij de haren uit zijn hoofd rukt van spijt over hoe honds hij je heeft behandeld. Wacht tot morgen – ik laat de volmaakte outfit bij je bezorgen. Ik zal achter zijn agenda zien te komen, zodat je weet wanneer je er toevallig expres binnen moet wandelen om de boel eens even te inspecteren.’

Onwillekeurig schoot Presley in de lach. ‘Denk je soms dat ik nog altijd mijn eigen kleren niet kan uitzoeken?’

Trinity grijnsde. ‘Ik ben de Queen of Fashion, schat. En die titel zal ik nooit opgeven.’

Presley had Trinity leren kennen via de LWW-club, maar pas in het laatste jaar had Trinity haar benaderd

voor een make-over. Ze zou afstuderen met een dubbele graad in fashion design en psychologie en was van plan daarmee iets te gaan doen wat iedereen gekkenwerk achtte: ze wilde gaan werken als fashiontherapeut.

Presley was een van haar eerste cliënten geweest. Na ruim elf kilo te zijn afgevallen, was ze niet in staat om haar nieuwe maat te omhelzen noch om te accepteren dat haar lichaam er anders uitzag en anders gekleed moest worden. Trinity had diep gegraven om erachter te komen hoe Presley wilde dat de buitenwereld haar zag en vervolgens een nieuwe garderobe rond deze vrouw gebouwd.

Met resultaat. Tegen de tijd dat er nog eens vierendertig kilo af was, hadden ze een hechte band. Presley huurde Trinity in om een wekelijkse column over fashiontherapie te schrijven voor het LWW-tijdschrift en had haar vriendin beroemd zien worden en zien verschijnen in talkshows als *Good Morning America* vanwege haar unieke beroepskeuze. Als Trinity een volmaakte outfit voor haar wist, dan was het de moeite waard om daarop te wachten.

‘Oké, jij je zin. Verpletter me maar met je visie.’

Zelfvoldaan lachte haar vriendin haar witte tanden bloot. Haar schitterende haar droeg ze in kunstige vlechtjes die op haar rug hingen, zodat haar stralende donkerbruine huid extra mooi uitkwam. ‘Vertrouw mij nu maar, komt goed. Trek je dit verder? Ik heb nog een deadline en binnen een uur een afspraak met een klant.’

‘Ja, ik red me wel. Fijn dat je het me verteld hebt voor iemand anders me ermee overviel. Nu ben ik in ieder geval mentaal voorbereid.’

‘Om de man weer te zien van wie je hield, met wie je het voor het eerst deed en die je vervolgens vernederde? O schat, ik denk dat niemand daar ooit echt op voorbereid kan zijn.’ Ze kwam overeind uit de stoel en knip-oogde. ‘Maar je kunt hem minimaal alle hoeken van de kamer laten zien en zorgen dat hij zich dood schaamt voor alles wat hij je heeft geflikt. Ik spreek je later, oké?’

Zoals gewoonlijk blies ze Presley nog een kus toe, voor ze sierlijk het kantoor verliet dat zonder haar op-eens doods leek. Trinity was bestemd voor een man met genoeg zelfvertrouwen om een beeldschone, slimme en onbeschaamd vrijpostige vrouw aan te kunnen.

Het was geen wonder dat haar vriendin nog altijd single was.

Zulke mannen bestonden waarschijnlijk gewoon niet.

Presley liep naar het raam en staarde naar de Hudson die in de verte lag te glinsteren. Ze hadden het gebouw dicht genoeg bij de rivier laten bouwen om een mooi uitzicht te hebben, zonder dat er hectares land voor opgeofferd hoefden te worden. Het pand was volledig duurzaam gebouwd, met zonnepanelen op het dak en speciale dubbele beglazing, om zo veel mogelijk zelfvoorzienend te zijn. LWW Enterprises was niet zo groot dat het de gemeenschap overnam, maar leverde toch aardig wat werk op in de streek. Port Hudson lag op een

uur treinen van New York en lag op een hoog plateau tussen de bergen en de rivier. Het was niet zo duur en trendy als Westchester en wat Presley betrof was het de ideale locatie om een conglomeraat te runnen. Haar vriendinnen hadden een duidelijke visie van wat ze wilden bereiken en ze hadden het op indrukwekkende wijze gestalte gegeven.

Presley zuchtte en drukte haar voorhoofd tegen het koele glas van het raam. Waarom had ze, ondanks alles, toch het gevoel dat ze iets miste? Of iemand? Kwam het omdat ze net dertig was geworden? Jeez, ze had echt het gevoel dat ze in een geweldige fase zat en dat het leven nog veel meer voor haar in petto had. Maar avond na avond in een koud leeg bed kruipen begon op haar zenuwen te werken. Ze snakke naar een band met een man die haar begreep, met al haar eigenaardigheden. Een vent die niet alleen wist wat hij met haar lijf moest doen en hoe hij haar hart moest veroveren, maar die haar ook op een andere manier kon hebben. Ze was altijd al een tikje sarcastisch geweest en ze was dol mannen wiens gevoel voor humor op het randje was. Bij de laatste heren met wie ze het bed had gedeeld, was ze de volgende ochtend zonder hartzeer vertrokken. Ze hadden haar simpelweg niet kunnen boeien en sommigen hadden niet eens hun best gedaan om haar genot te bezorgen. Rusteloos zocht haar ziel naar de ongrijpbare kerel met wie het op alle fronten zou klikken.

Bestond hij wel?

Zodra ze als eerstejaars Nolan Banks in het vizier had gekregen, had ze alles gevoeld wat een vrouw maar wilde voelen bij een man. Van haar knikkende knieën tot haar samenknijpende hart was ze in vervoering geweest, alsof ze in het diepst van haar wezen wist dat hij de ware voor haar was. Hij had haar lichaam in vuur en vlam gezet, maar uiteindelijk bleek het niet meer te zijn dan een strovuur en wat as. Haar droomprins was ervandoor gegaan voor hij zijn prinses zelfs maar een kans had gegund.

Ze had het mis. Misschien had ze het nog altijd niet verwerkt. Misschien zou hem na zo veel jaren weer zien het eindelijk mogelijk maken om het af te sluiten. De hemel wist dat ze daaraan toe was.

Presley zuchtte, draaide zich om en ging weer aan het werk.

‘*Hij is er.*’

Presley bevroor in de deuropening, tijdelijk verlamd door de knappe jongen met de zelfverzekerde lach die haar hart tekeer liet gaan alsof het uit haar borst zou springen. Hij werd omringd door zijn atletiekmaten en leunde tegen de muur met de hals van een flesje bier losjes tussen zijn vingers. Een van zijn vrienden zei iets en hij lachte luid, met zijn hoofd achterover. Onwillekeurig viel zijn eikenbruine haar over zijn voorhoofd en hij veegde het weg, een onbewust gebaar dat hij zo’n duizend keer per dag maakte. Zelfs op deze afstand ving ze de vonk in zijn donkerblauwe ogen. Ze verlustigde zich aan de volmaakte hoeken van zijn gezicht. Vierkante kaak. Sterke neus. Zijn wat dunne bovenlip liet de onderlip alleen maar wulpser lijken. En zijn lijf? Hard en slank. Lange benen waarmee hij verbluffend snel over de atletiekbaan vloog. Buikspieren waar je een muntje op kon laten stuiten. Dat wist ze, omdat zijn vrienden hem hadden uitgedaagd zijn shirt uit te trekken, zodat ze het konden testen.

Het muntje stuiterte inderdaad.

Ze voelde dat er van alles gebeurde tussen haar benen, die oncomfortabel tegen elkaar aan wreven, in de korte zwarte jurk die ze van haar vriendinnen aan had moeten trekken. Om zichzelf niet kwijlend en wel voor schut te zetten, deed ze alsof ze hem niet zag, maar ze kon haar reactie niet voor haar vriendinnen verborgen houden. Die keken dwars door haar heen.

‘Ik zei toch dat hij hier zou zijn?’ merkte Aubrey zelfingenomen op. ‘Dit is het huis van een vriend die bij zijn studentenvereniging zit. Vanavond ga je met hem praten, Pres. Je kunt het.’

Libby keek haar vol medeleven aan. ‘Alleen als je het wilt, natuurlijk,’ zei ze en ze gaf haar een bemoedigend kneepje in haar hand.

Haar twee beste vriendinnen wisten al te lang van haar geheime crush, het was tijd om tot actie over te gaan. Ze hadden haar allebei aangemoedigd om de sprong te wagen en hem te benaderen, waarbij ze haar ijverig hadden bestookt met inspirerende quotes. Ook waren ze uren bezig geweest met haar op te tutten. Pres trok nerveus aan de zoom van haar zwarte jurkje en probeerde diep in te ademen. Dat was vrijwel niet mogelijk in de ultra strakke corrigerende onderbroek en de speciale push-up beha die in haar ribben sneed. Haar voeten zaten klem in schoenen met hakken van krap acht centimeter waar ze amper op kon lopen en het kleine zwarte jurkje werd tot het uiterste uitgerekt over haar rondin-

gen. Ze had niets sexy's kunnen vinden in maat 50, zodat ze ervoor had gekozen om iets in maat 46 aan te trekken en zichzelf wijs te maken dat het best kon.

Ze voelde de angst als een tsunami over zich heen spoelen en vroeg zich af of het wel een goed idee was om Nolan, een man die haar hele lijf liet gonzen, te benaderen. Nolan Banks was knap. Populair. Een atleet die uit een rijke familie kwam. Hij wilde afstuderen in Business Finance en dan het familiebedrijf op Wall Street in. Hun wegen zouden elkaar amper hebben gekruist als ze niet zo'n uitstekende stalker was en als één gezamenlijk collega, waar ze vurig om had gebeden, hen niet samen had gebracht. Ze verkoos het te zien als een teken van boven dat ze bij elkaar hoorden.

Creatief Schrijven.

Het was een module voor gevorderden, maar ze had speciale toestemming gekregen hem te volgen, omdat ze zulke goede cijfers haalde en haar mentor er speciaal voor had getekend. Toen ze de klas binnen liep, had ze geen idee gehad dat Nolan dezelfde module deed en ze had het vak bijna laten vallen. Schrijven was een van de weinige dingen waarbij ze zich veilig en goed voelde, in dezelfde ruimte zitten met de man die ze al een tijdje op afstand verafgoodde zou niets doen voor haar concentratie. De verleiding om met reden bij hem in de buurt te zijn won het echter van haar gezonde verstand, dus maandag, woensdag en vrijdag waren vanaf dat moment haar favoriete dagen van de week.

Zijn gevoel voor humor, zijn looks en zijn charisma bekoorden haar. Maar ze was pas echt voor de bijl gegaan toen ze ontdekte dat hij de ziel van een dichter had. Nolan was volmaakt. Zijn werk vertoonde breekbare schoonheid en zijn proza was elegant. Hij kon de draak met zichzelf steken en tegelijk zijn kwetsbare kant laten zien. De lessen toonden haar zijn ware gezicht, daarom wist ze dat hij voor haar bestemd was, ook al wist hij daar zelf nog niks van.

Als ze nou gewoon maar een kans kreeg om het hem te bewijzen.

Aubrey schudde haar lange blonde manen en pakte haar andere hand. ‘Sta je weer te dagdromen? Kom op, dan gaan we even een borrel halen zodat je jezelf moed kunt indrinken. Daarna bespreken we je plan van aanpak.’

‘Laat me niet alleen,’ wist Presley eruit te krijgen en ze kneep in de handen van haar vriendinnen.

Libby glimlachte haar toe, beminnelijk als altijd. ‘We blijven bij je. En het gaat allemaal goed komen, geloof me.’

Presley knikte terwijl ze probeerde haar vriendin te geloven en liep toen samen met Aubrey en Libby het feestgedruis in.